

Návrh usnesení

Senát Parlamentu České republiky souhlasí s ratifikací Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k této úmluvě (Brusel, 19. prosince 2003).

Předkládací zpráva pro Parlament

Dne 19. prosince 2003 byla v Bruselu podepsána Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k této úmluvě (dále jen „Dohoda“).¹ Dohoda zakotvuje možnost používat některá ustanovení Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracované Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Úmluva EU o vzájemné pomoci“), a Protokolu k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaného Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Protokol EU o vzájemné pomoci“), ve vzájemných vztazích mezi Islandem, Norskem a členskými státy Evropské unie.

Ustanovení Úmluvy EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci, která rozvíjejí schengenské acquis, byla Islandem a Norskem přijata již dříve, a to na základě závazků Islandu a Norska vyplývajících z Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis ze dne 18. května 1999.² Jedná se o články 3, 5, 6, 7, 12 a 23; v rozsahu týkajícím se článku 12 články 15 a 16 a v rozsahu týkajícím se uvedených článků článek 1 Úmluvy EU o vzájemné pomoci a dále o článek 15 Protokolu EU o vzájemné pomoci. Uvedená dohoda je pro Českou republiku závazná ode dne přistoupení k Evropské unii na základě článku 3 odstavce 1 Aktu o podmínkách přistoupení a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, který je nedílnou součástí Smlouvy o přistoupení k Evropské unii³.

Úmluva EU o vzájemné pomoci vstoupila v platnost na základě svého článku 27 odstavce 3 dne 23. srpna 2005. Pro Českou republiku vstoupila v platnost dne 12. června 2006 a byla vyhlášena pod č. 55/2006 Sb. m. s. Protokol EU o vzájemné pomoci vstoupil v platnost na základě svého článku 13 odstavce 3 dne 5. října 2005. Pro Českou republiku vstoupil v platnost dne 12. června 2006 a byl vyhlášen pod č. 56/2006 Sb. m. s. Uvedené právní nástroje zlepšují justiční spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, a to zejména tím, že ve srovnání s předchozí smluvní úpravou rozšiřují situace, při nichž lze o pomoc žádat, a dále usnadňují pomoc celou řadou opatření tak, aby byla rychlejší, pružnější a ve svém důsledku účinnější. Úmluva EU o vzájemné pomoci doplňuje zejména Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 a její Dodatkový

¹ Úř. věst. č. L 26, 29. 1. 2004, s. 17.

² Úř. věst. č. L 176, 10. 7. 1999, s. 31.

³ Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, který je nedílnou součástí Smlouvy mezi Belgickým královstvím, Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Řeckou republikou, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Irskem, Italskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Portugalskou republikou, Finskou republikou, Švédským královstvím, Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku (členskými státy Evropské unie) a Českou republikou, Estonskou republikou, Kyprskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Maďarskou republikou, Republikou Malta, Polskou republikou, Republikou Slovinsko, Slovenskou republikou o přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii z 16. dubna 2003 (č. 44/2004 Sb. m. s.)

protokol ze dne 17. března 1978 a Úmluvu k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.

V souladu s články 24 a 38 Smlouvy o Evropské unii učinila Česká republika na jednání Rady pro spravedlnost a vnitřní věci dne 8. června 2004 prohlášení, že musí vyhovět svým ústavním požadavkům. Prohlášení učinily rovněž Belgie, Dánsko, Finsko, Irsko, Itálie, Kypr, Litva, Lotyšsko, Lucembursko, Maďarsko, Německo, Nizozemí, Polsko, Portugalsko, Slovensko, Slovinsko, Spojené království, Španělsko a Švédsko.

Jedná se o tzv. prezidentskou mezinárodní smlouvu, k jejíž ratifikaci prezidentem republiky je ve smyslu článku 49 písmene a) a e) zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, třeba souhlasu obou komor Parlamentu. Na postup při jejím vnitrostátním projednávání se vztahuje též usnesení vlády č. 6 ze dne 29. ledna 2008, ke Směrnici vlády ke sjednávání mezinárodních smluv v rámci Evropské unie a k jejich vnitrostátnímu projednávání. Česká republika nemůže být Dohodou vázána do doby její ratifikace prezidentem republiky, která bude následovat po vyslovení souhlasu s ratifikací Dohody Parlamentem ČR. Poté, co všechny členské státy vyhoví svým ústavním požadavkům, bude Radě Evropské unie doporučeno Dohodu uzavřít.

Dohoda vstoupí v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po dni, kdy generální tajemník Rady Evropské unie potvrdí, že byly splněny všechny formální požadavky.

K obsahu Dohody:

Článek 1 vymezuje, která ustanovení Úmluvy EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci jsou použitelná ve vztazích mezi Islandem a Norskem a ve vzájemných vztazích mezi každým z těchto států a členskými státy Evropské unie, a dále stanoví, že prohlášení učiněná členskými státy k vyjmenovaným ustanovením Úmluvy EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci jsou také použitelná ve vztazích s Islandem a Norskem.

Článek 2 zakotvuje závazek sledovat vývoj příslušné judikatury Soudního dvora Evropských společenství a vývoj judikatury příslušných soudů Islandu a Norska a pro Island a Norsko možnost vyjádřit se v řízení o předběžné otázce týkající se ustanovení uvedených v článku 1.

Článek 3 umožňuje Islandu a Norsku obrátit se v případě obtíží prostřednictvím dožadovaného členského státu na Eurojust.

Na základě článku 4 mohou být spory týkající se výkladu nebo uplatňování Dohody za účelem urovnání předloženy na setkání zástupců vlád členských států Evropské unie a Islandu a Norska.

Článek 5 zavazuje strany k provedení společného přezkumu Dohody nejpozději do pěti let od jejího vstupu v platnost.

Článek 6 upravuje postupy pro vstup v platnost, prohlášení Islandu a Norska k Úmluvě EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci, vznik práv a

povinností mezi Islandem, Norskem a členskými státy Evropské unie a počátek použitelnosti Dohody.

Článek 7 zakotvuje, že přistoupení nových členských států Evropské unie k Úmluvě EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci zakládá ve vzájemných vztazích práva a povinnosti podle Dohody.

Článek 8 se týká výpovědi a konce použitelnosti Dohody.

Na základě článku 9 se deponitářem Dohody stává generální tajemník Rady Evropské unie a přísluší mu zveřejňovat veškerá oznámení učiněná podle Dohody.

Článek 10 se týká vyhotovení v jazycích států, které byly členy Evropské unie k 19. prosinci 2003.

Příloha I k Dohodě stanoví použitelnost pro Gibraltar.

Příloha II k Dohodě obsahuje prohlášení smluvních stran k Dohodě, které Islandu, Norsku nebo členskému státu Evropské unie umožňuje provádět vzájemné konzultace, a prohlášení Islandu a Norska, jež si přejí provádět ve vhodných případech potřebná šetření prostřednictvím kontaktních bodů Evropské justiční sítě.

Česká republika nebude činit k Dohodě prohlášení, neboť na základě článku 1 jsou prohlášení učiněná členskými státy Evropské unie podle příslušných ustanovení Úmluvy EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci použitelná i ve vztazích s Islandem a Norskem.

Ratifikace Dohody je v souladu se zahraničně-politickými zájmy České republiky a napomůže rozšíření možností mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech mezi smluvními stranami. Dohoda je v souladu s ústavním pořádkem České republiky i se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv, jimiž je vázána, a z členství České republiky v Evropské unii. Vzájemná pomoc v trestních věcech se mezi Českou republikou, Islandem a Norskem dosud uskutečňuje na základě Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959, jejího Dodatkového protokolu ze dne 17. března 1978 a Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích. Jak je uvedeno výše, Úmluva EU o vzájemné pomoci a Protokol EU o vzájemné pomoci tyto právní nástroje doplňují, resp. některá ustanovení nahrazují.

V souvislosti s prováděním Dohody se nepředpokládají zvýšené nároky na státní rozpočet.

Provádění Dohody spadá do působnosti Ministerstva spravedlnosti a Ministerstva vnitra (některé úkony předpokládané příslušnými ustanoveními Úmluvy EU o vzájemné pomoci a Protokolu EU o vzájemné pomoci budou prováděny příslušníky Policie České republiky).

Vláda schválila návrh na ratifikaci Dohody usnesením č. 10 ze dne 9. ledna 2008.

V Praze dne

předseda vlády
Ing. Mirek Topolánek, v. r.

22004A0129(01)

L 26/3

ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÉ UNIE

29.1.2004

DOHODA**mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k této úmluvě**

EVROPSKÁ UNIE

na jedné straně a

ISLANDSKÁ REPUBLIKA

a

NORSKÉ KRÁLOVSTVÍ

na straně druhé,

dále jen „smluvní strany“,

PŘEJÍČE SI zlepšit soudní spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem, aniž jsou dotčeny předpisy chránící osobní svobodu,

BEROUCE V ÚVAHU, že současné vztahy mezi smluvními stranami vyžadují úzkou spolupráci v boji proti trestné činnosti,

POUKAZUJÍCE NA společný zájem smluvních stran na tom, aby vzájemná pomoc mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem byla poskytována rychlým a účinným způsobem slučitelným se základními zásadami jejich vnitrostátního práva a v souladu s právy jednotlivce a zásadami Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950,

VYJADŘUJÍCE svou vzájemnou důvěru ve strukturu a fungování svých právních systémů a ve schopnost všech smluvních stran zajistit spravedlivý proces,

ROZHODNUTY doplnit Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 a další smlouvy platné v této oblasti dohodou mezi Evropskou unií, Islandem a Norskem,

UZÁVAJÍCE, že tyto smlouvy zůstávají použitelnými na všechny záležitosti, na které se nevztahuje tato dohoda,

PŘIPOMÍNÁJÍCE, že tato dohoda včetně její přílohy I upravuje vzájemnou pomoc v trestních věcech založenou na zásadách úmluvy ze dne 20. dubna 1959,

BEROUCE V ÚVAHU, že v čl. 2 odst. 1 Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a v článku 15 protokolu ze dne 16. října 2001 k uvedené úmluvě byla určena ustanovení, která rozvíjejí schengenské *acquis*, a která tudíž byla přijata Islandem a Norskem na základě jejich závazků vyplývajících z Dohody ze dne 18. května 1999 uzavřené Radou Evropské unie s Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*,

BEROUCE V ÚVAHU, že Island a Norsko vyjádřily své přání uzavřít dohodu, která jim umožní v jejich vztazích s členskými státy Evropské unie používat také další ustanovení Úmluvy o vzájemné pomoci z roku 2000 a protokolu z roku 2001,

BEROUCE V ÚVAHU, že také Evropská unie považuje takovou dohodu za nezbytnou,

SE DOHODLY TAKTO:

Článek 1

1. S výhradou této dohody je obsah následujících ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracované Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „úmluva EU o vzájemné pomoci“), použitelný ve vztazích mezi Islandskou republikou a Norským královstvím a ve vzájemných vztazích mezi každým z těchto států a členskými státy Evropské unie:

Články 4, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 25 a 26, jakož i články 1 a 24 v rozsahu, ve kterém se týkají některého z těchto dalších článků.

2. S výhradou této dohody je obsah následujících ustanovení Protokolu ze dne 16. října 2001 k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaného Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „protokol EU o vzájemné pomoci“), použitelný ve vztazích mezi Islandskou republikou a Norským královstvím a ve vzájemných vztazích mezi každým z těchto států a členskými státy Evropské unie:

Články 1 (odstavce 1 až 5), 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11 a 12.

3. Prohlášení učiněná členskými státy podle čl. 9 odst. 6, čl. 10 odst. 9, čl. 14 odst. 4, čl. 18 odst. 7 a čl. 20 odst. 7 úmluvy EU o vzájemné pomoci a podle čl. 9 odst. 2 protokolu EU o vzájemné pomoci jsou také použitelná ve vztazích s Islandskou republikou a Norským královstvím.

Článek 2

1. Smluvní strany za účelem uskutečnění cíle, kterým je dosažení co nejjednotnějšího uplatňování a výkladu ustanovení uvedených v článku 1, průběžně sledují vývoj judikatury Soudního dvora Evropských společenství a vývoj judikatury příslušných soudů Islandu a Norska týkající se těchto ustanovení. K tomuto účelu je zaveden mechanismus, který zabezpečí pravidelné vzájemné předávání této judikatury.

2. Je-li Soudnímu dvoru soudem členského státu předložena k rozhodnutí předběžná otázka týkající se výkladu některého z ustanovení uvedených v článku 1, jsou Island a Norsko oprávněny předložit Soudnímu dvoru písemná podání nebo vyjádření.

Článek 3

Je-li žádost odmítnuta, mohou Norsko nebo Island požádat dožadovaný členský stát, aby ohlásil Eurojustu každou obtíž, která se vyskytne v souvislosti s vyřizováním žádosti, za účelem případného praktického řešení.

Článek 4

Každý spor mezi Islandem nebo Norskem a členským státem Evropské unie týkající se výkladu nebo uplatňování této dohody nebo některého z ustanovení uvedených v článku 1 této dohody může kterákoli ze stran sporu předložit na setkání zástupců vlád členských států Evropské unie a Islandu a Norska za účelem jeho urovnání do šesti měsíců.

Článek 5

Smluvní strany souhlasí s provedením společného přezkumu této dohody nejpozději do pěti let od jejího vstupu v platnost. Přezkum se zaměří zejména na praktické provádění, výklad a rozvoj dohody a může také zahrnovat také takové otázky, jako jsou důsledky dalšího rozvoje Evropské unie související s předmětem této dohody.

Článek 6

1. Smluvní strany si vzájemně oznámí dokončení postupů požadovaných k vyjádření svého souhlasu být vázány touto dohodou.

2. Současně se svým oznámením podle odstavce 1 nebo, je-li tak stanoveno, později mohou Island a Norsko učinit prohlášení stanovená v čl. 9 odst. 6, čl. 10 odst. 9, čl. 14 odst. 4, čl. 18 odst. 7 a čl. 20 odst. 7 úmluvy EU o vzájemné pomoci a čl. 9 odst. 2 protokolu EU o vzájemné pomoci.

3. Pokud jde o odpovídající ustanovení úmluvy EU o vzájemné pomoci, vstupuje tato dohoda v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po dni, kdy generální tajemník Rady Evropské unie potvrdí, že byly splněny všechny formální požadavky týkající se vyjádření souhlasu stranami nebo jejich jménem s touto dohodou, nebo dnem, kdy úmluva EU o vzájemné pomoci vstoupí v platnost v souladu s čl. 27 odst. 3 uvedené úmluvy, pokud nastane později. Pokud jde o odpovídající ustanovení úmluvy EU o vzájemné pomoci, zakládá vstup v platnost této dohody práva a povinnosti mezi Islandem a Norskem a mezi Islandem, Norskem a těmi členskými státy EU, pro které úmluva EU o vzájemné pomoci vstoupí v platnost.

4. Pokud jde o odpovídající ustanovení protokolu EU o vzájemné pomoci, vstupuje tato dohoda v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po dni, kdy generální tajemník Rady Evropské unie potvrdí, že byly splněny všechny formální požadavky týkající se vyjádření souhlasu stranami nebo jejich jménem s touto dohodou, nebo dnem, kdy protokol EU o vzájemné pomoci vstoupí v platnost v souladu s čl. 13 odst. 3 uvedeného protokolu, pokud nastane později. Pokud jde o odpovídající ustanovení Protokolu EU o vzájemné pomoci, zakládá vstup v platnost této dohody práva a povinnosti mezi Islandem a Norskem a mezi Islandem, Norskem a těmi členskými státy EU, pro které Protokol EU o vzájemné pomoci vstoupí v platnost.

5. Tato práva a povinnosti vzniknou následně mezi Norskem, Islandem a dalšími členskými státy EU ode dnů, kdy úmluva EU o vzájemné pomoci nebo protokol EU o vzájemné pomoci vstoupí v platnost pro tyto další členské státy EU.

6. Tato dohoda se použije pouze na postupy vzájemné pomoci zahájené po dni, kdy vzniknou práva a povinnosti ve smyslu odstavců 3 a 4.

Článek 7

Přistoupení nových členských států Evropské unie k úmluvě EU o vzájemné pomoci nebo k protokolu EU o vzájemné pomoci zakládá práva a povinnosti podle této dohody mezi těmito novými členskými státy a Islandem a Norskem.

Článek 8

1. Tuto dohodu mohou smluvní strany vypovědět. V případě vypovězení Islandem nebo Norskem zůstává tato dohoda v platnosti mezi Evropskou unií a tím státem, pro který nebyla dohoda vypovězena.

2. Vypovězení této dohody na základě odstavce 1 nabývá účinku šest měsíců po uložení oznámení o vypovězení. Postupy pro vyhovění požadavkům na vzájemnou pomoc, která v tento den dosud není vyřízena, se dokončí v souladu s touto dohodou.

3. Tato dohoda přestává být použitelná v případě vypovězení Dohody ze dne 18. května 1999 uzavřené Radou Evropské unie s Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*.

4. Konec použitelnosti této dohody na základě odstavce 3 nastává pro tutéž stranu nebo strany a téhož dne jako vypovězení dohody ze dne 18. května 1999 uvedené v odstavci 3.

Článek 9

1. Depozitářem této dohody je generální tajemník Rady Evropské unie.

2. Depozitář zveřejňuje veškerá oznámení učiněná podle této dohody.

Článek 10

Tato dohoda je vyhotovena v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, finském, francouzském, irském, islandském, italském, německém, nizozemském, norském, portugalském, řeckém, španělském a švédském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

Hecho en Bruselas, el diecinueve de diciembre de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles, den nittende december to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am neunzehnten Dezember zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα εννέα Δεκεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels, this nineteenth day of December, in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le dix-neuf décembre deux mille trois.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil ar an naoú lá déag de Nollaig sa bhliain dhá mhíle is a trí.

Fatto a Bruxelles, addì diciannove dicembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de negentiende december tweeduizenddrie.

Feito em Bruxelas, em dezanove de Dezembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä yhdeksäntenätoista päivänä joulukuuta vuonna kaksituhattakolme.

Som skedde i Bryssel den nittonde december tjugohundratre.

Gjört í Brussel nítjándi dag desembermánaðar árið tvö þúsund og þrjú.

Utfærdiget i Brussel den 19. desember 2003.

Por la Unión Europea
For Den Europæske Union
Für die Europäische Union
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Thar ceann an Aontais Eorpaigh
Per l'Unione europea
Voor de Europese Unie
Pela União Europeia
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

Umberto Vattani

Fyrir hönd Lýðveldisins Íslands

Ólafur Þorvaldsson

For Kongeriket Norge

Bjørn T. Gyrdeland

PŘÍLOHA I

Použitelnost na Gibraltar

Spojené království Velké Británie a Severního Irsku jako členský stát přebírající odpovědnost za Gibraltar včetně jeho vnějších vztahů potvrzuje, že tato dohoda nabude účinku na území Gibraltarů po rozšíření úmluvy EU o vzájemné pomoci 2000 a protokolu 2001 na Gibraltar za předpokladu, že úmluva Rady Evropy o vzájemné pomoci z roku 1959 již bude na Gibraltar rozšířena. Současně Spojené království určí gibraltarský úřad příslušný pro účely této dohody. Veškerý úřední styk s tímto úřadem probíhá v souladu s ujednáními mezi Spojeným královstvím a Španělským královstvím týkajícími se gibraltarských úřadů v souvislosti s akty EU a ES a souvisejícími smlouvami, které byly členskými státy a orgány Evropské unie oznámeny dne 19. dubna 2000. Opis těchto ujednání předá generální tajemník Rady Evropské unie Islandské republice a Norskému království.

PŘÍLOHA II

Prohlášení smluvních stran k dohodě mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o používání některých ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a protokolu 2001 k uvedené úmluvě

Smluvní strany se dohodly na tom, že pokud Islandská republika nebo Norské království nebo některý ze členských států Evropské unie bude mít za to, že je důvod tak učinit, budou ve vhodných případech provádět vzájemné konzultace, aby bylo umožněno dosažení nejúčinnějšího používání této dohody, a to i s ohledem na předcházení jakýmkoliv sporům ohledně praktického provádění a výkladu této dohody. Tyto konzultace jsou organizovány nejvhodnějším možným způsobem, přičemž jsou zohledňovány stávající struktury spolupráce.

Prohlášení Islandské republiky a Norského království

Islandská republika a Norské království prohlašují s ohledem na ustanovení Úmluvy ze dne 29. května 2000 o vzájemné pomoci v trestních věcech, která umožňují přímý styk mezi soudními orgány, že jejich příslušné soudní orgány si přejí provádět ve vhodných případech potřebná šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě za účelem určení, který soud členského státu Evropské unie je místně příslušný pro podávání a vyřizování žádostí o vzájemnou pomoc.

AGREEMENT**between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the application of certain provisions of the Convention of 29 May 2000 on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union and the 2001 Protocol thereto**

THE EUROPEAN UNION,

on the one hand, and

THE REPUBLIC OF ICELAND

and

THE KINGDOM OF NORWAY,

on the other hand,

hereinafter referred to as 'the Contracting Parties',

WISHING to improve judicial cooperation in criminal matters between the Member States of the European Union and Iceland and Norway, without prejudice to the rules protecting individual freedom,

CONSIDERING that current relationships among the Contracting Parties require close cooperation in the fight against crime,

POINTING OUT the Contracting Parties' common interest in ensuring that mutual assistance between the Member States of the European Union and Iceland and Norway is provided in a fast and efficient manner compatible with the basic principles of their national law, and in compliance with the individual rights and principles of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed at Rome on 4 November 1950,

EXPRESSING their mutual confidence in the structure and functioning of their legal systems and in the ability of all Contracting Parties to guarantee a fair trial,

RESOLVED to supplement the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters of 20 April 1959 and other Conventions in force in this area, by an Agreement between the European Union, Iceland and Norway,

RECOGNISING that the provisions of those Conventions remain applicable for all matters not covered by this Agreement,

RECALLING that this Agreement, including Annex I thereto, regulates mutual assistance in criminal matters, based on the principles of the Convention of 20 April 1959,

CONSIDERING that in Article 2 paragraph 1 of the Convention of 29 May 2000 on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union, and in Article 15 of the Protocol of 16 October 2001 thereto, the provisions have been identified which constitute a development of the Schengen acquis, and which therefore have been accepted by Iceland and Norway by virtue of their obligations under the Agreement of 18 May 1999 concluded by the Council of the European Union, the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the latter's association with the application, implementation and development of the provisions of the Schengen acquis,

CONSIDERING that Iceland and Norway have expressed their wish to enter into an agreement enabling them to apply also the other provisions of the 2000 Mutual Assistance Convention and of the 2001 Protocol in their relations with the Member States of the European Union,

CONSIDERING that the European Union also considers it necessary to have such an agreement in place,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1

1. Subject to the provisions of this Agreement, the content of the following provisions of the Convention of 29 May 2000, established by the Council of the European Union in accordance with Article 34 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union, hereinafter referred to as 'the EU Mutual Assistance Convention', shall be applicable in the relations between the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway and in the mutual relations between each of these States and the Member States of the European Union:

Articles 4, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 25 and 26, as well as Articles 1 and 24 to the extent that they are relevant for any of those other Articles.

2. Subject to the provisions of this Agreement, the content of the following provisions of the Protocol of 16 October 2001, established by the Council of the European Union in accordance with Article 34 of the Treaty on European Union, to the Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union, hereinafter referred to as 'the EU Mutual Assistance Protocol', shall be applicable in the relations between the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway and in the mutual relations between each of these States and the Member States of the European Union:

Articles 1 (paragraphs 1 to 5), 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11 and 12.

3. The declarations made by Member States under Articles 9(6), 10(9), 14(4), 18(7) and 20(7) of the EU Mutual Assistance Convention and Article 9(2) of the EU Mutual Assistance Protocol shall also be applicable in the relations with the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway.

Article 2

1. The Contracting Parties, in order to achieve the objective of arriving at as uniform an application and interpretation as possible of the provisions referred to in Article 1, shall keep under constant review the development of the case-law of the Court of Justice of the European Communities, as well as the development of the case-law of the competent courts of Iceland and Norway relating to such provisions. To this end a mechanism shall be set up to ensure regular mutual transmission of such case-law.

2. Iceland and Norway shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of Justice in cases where a question has been referred to it by a court or tribunal of a Member State for a preliminary ruling concerning the interpretation of any provisions referred to in Article 1.

Article 3

If a request is refused, Norway or Iceland may ask the requested Member State to report to Eurojust any problem encountered concerning the execution of the request, for a possible practical solution.

Article 4

Any dispute between either Iceland or Norway and a Member State of the European Union regarding the interpretation or the application of this Agreement or of any of the provisions referred to in Article 1 thereof may be referred by a Party to the dispute to a meeting of representatives of the governments of the Member States of the European Union and of Iceland and Norway, with a view to its settlement within six months.

Article 5

The Contracting Parties agree to carry out a common review of this Agreement no later than five years after its entry into force. The review shall in particular address the practical implementation, interpretation and development of the Agreement and may also include issues such as the consequences of further development of the European Union relating to the subject matter of this Agreement.

Article 6

1. The Contracting Parties shall notify each other of the completion of the procedures required to express their consent to be bound to this Agreement.

2. When giving their notification under paragraph 1 or, if so provided, at any time thereafter, Iceland and Norway may make any of the declarations provided for in Articles 9(6), 10(9), 14(4), 18(7) and 20(7) of the EU Mutual Assistance Convention and Article 9(2) of the EU Mutual Assistance Protocol.

3. As far as the relevant provisions of the EU Mutual Assistance Convention are concerned, this Agreement shall enter into force on the first day of the third month following the day on which the Secretary-General of the Council of the European Union establishes that all formal requirements concerning the expression of the consent by or on behalf of the Parties to this Agreement have been fulfilled, or on the date on which the EU Mutual Assistance Convention enters into force in accordance with Article 27(3) thereof, if such date is later. As far as the relevant provisions of the EU Mutual Assistance Convention are concerned, the entry into force of this Agreement creates rights and obligations between Iceland and Norway and between Iceland, Norway and those EU Member States in respect of which the EU Mutual Assistance Convention has entered into force.

4. As far as the relevant provisions of the EU Mutual Assistance Protocol are concerned, this Agreement shall enter into force on the first day of the third month following the day on which the Secretary-General of the Council of the European Union establishes that all formal requirements concerning the expression of the consent by or on behalf of the Parties to this Agreement have been fulfilled, or on the date on which the EU Mutual Assistance Protocol enters into force in accordance with Article 13(3) thereof, if such date is later. As far as the relevant provisions of the EU Mutual Assistance Protocol are concerned, the entry into force of this Agreement creates rights and obligations between Iceland and Norway and between Iceland, Norway and those EU Member States in respect of which the EU Mutual Assistance Protocol has entered into force.

5. Subsequently, such rights and obligations shall come into being between Norway, Iceland and other EU Member States as from the dates on which the EU Mutual Assistance Convention and/or the EU Mutual Assistance Protocol enter into force for such other EU Member States.

6. This Agreement shall apply only to mutual assistance procedures initiated after the date on which it creates rights and obligations by virtue of paragraphs 3 and 4.

Article 7

Accession by new Member States of the European Union to the EU Mutual Assistance Convention and/or to the EU Mutual Assistance Protocol shall create rights and obligations under this Agreement between those new Member States and Iceland and Norway.

Article 8

1. This Agreement may be terminated by the Contracting Parties. In the event of termination by either Iceland or Norway, this Agreement shall remain in force between the European Union and the State for which it has not been terminated.

2. Termination of this Agreement pursuant to paragraph 1 shall take effect six months after the deposit of the notification of termination. Procedures for complying with requests for mutual legal assistance still pending at that date shall be completed in accordance with the provisions of this Agreement.

3. This Agreement shall be terminated in the event of termination of the Agreement of 18 May 1999 concluded by the Council of the European Union, the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the latter's association with the application, implementation and development of the Schengen acquis.

4. Termination of this Agreement pursuant to paragraph 3 shall take effect for the same Party or Parties and on the same date as the termination of the Agreement of 18 May 1999 referred to in paragraph 3.

Article 9

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as the depository of this Agreement.

2. The depository shall make public information on any notification made concerning this Agreement.

Article 10

This Agreement shall be drawn up in one single copy in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Icelandic, Irish, Italian, Norwegian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic.

Hecho en Bruselas, el diecinueve de diciembre de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles, den nittende december to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am neunzehnten Dezember zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα εννέα Δεκεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels, this nineteenth day of December, in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le dix-neuf décembre deux mille trois.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil ar an naoú lá déag de Nollaig sa bhliain dhá mhíle is a trí.

Fatto a Bruxelles, addì diciannove dicembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de negentiende december tweeduizenddrie.

Feito em Bruxelas, em dezanove de Dezembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä yhdeksäntenätoista päivänä joulukuuta vuonna kaksituhattakolme.

Som skedde i Bryssel den nittonde december tjugohundratre.

Gjört í Brussel nítjándi dag desembermánaðar árið tvö þúsund og þrjú.

Utfærdiget i Brussel den 19. desember 2003.

Por la Unión Europea
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Thar ceann an Aontais Eorpaigh
Per l'Unione europea
Voor de Europese Unie
Pela União Europeia
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

Lambert Vattain

Fyrir hönd Lýðveldisins Íslands

Ólafur Thorgeirsson

For Kongeriket Norge

Bjørn T. Gyrdeland

ANNEX I

Application to Gibraltar

The United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, as Member State responsible for Gibraltar, including its external relations, confirms that this Agreement will take effect in the territory upon extension of the 2000 EU Mutual Assistance Convention and the 2001 Protocol to Gibraltar, which is contingent upon the 1959 Council of Europe Mutual Assistance Convention having been extended to Gibraltar. At that time, the United Kingdom will designate a relevant Gibraltar authority as competent for the purposes of the Agreement. Any formal communication with this authority will be conducted in accordance with the Agreed Arrangements between the United Kingdom and the Kingdom of Spain relating to Gibraltar authorities in the context of EU and EC instruments and related treaties, which were notified to the Member States and institutions of the European Union on 19 April 2000. A copy of these Arrangements shall be notified to the Republic of Iceland and Kingdom of Norway by the Secretary-General of the Council of the European Union.

ANNEX II

Declaration by the Contracting Parties to the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the application of certain provisions of the Convention of 29 May 2000 on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union and the 2001 Protocol thereto

The Contracting Parties agree to consult, as appropriate, when the Republic of Iceland or the Kingdom of Norway or one of the Member States of the European Union considers that there is occasion to do so, to enable the most effective use to be made of this Agreement, including with a view to preventing any dispute regarding the practical implementation and interpretation of this Agreement. This consultation shall be organised in the most convenient way, taking into account the existing structures of cooperation.

Declaration by the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway

The Republic of Iceland and the Kingdom of Norway declare, in view of the provisions of the Convention of 29 May 2000 on Mutual Assistance in Criminal Matters enabling direct contact between judicial authorities, that their competent judicial authorities wish, where appropriate, to make requisite enquiries through the contact points of the European Judicial Network, in order to establish which judicial authority of a Member State of the European Union has the territorial competence for initiating and executing requests for mutual assistance.

55/2006 Sb.m.s.

SDĚLENÍ Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 29. května 2000 byla v Bruselu podepsána Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaná Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii.

S Úmluvou vyslovil souhlas Parlament České republiky.

Listina o přístupu České republiky k Úmluvě, podepsaná prezidentem republiky dne 8. února 2006, byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropské unie, depozitáře Úmluvy, dne 14. března 2006.

V souvislosti s uložením listiny o přístupu bylo učiněno následující prohlášení:

"V souladu s článkem 6 odstavce 7 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že není vázána článkem 6 odstavce 5 větou první Úmluvy.

V souladu s článkem 6 odstavce 7 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že podle článku 6 odstavce 6 Úmluvy se žádosti správních orgánů podle článku 3 odstavce 1 Úmluvy zasílají justičním orgánům České republiky, a nemohou být proto zasilány přímo správním orgánům České republiky.

V souladu s článkem 9 odstavce 6 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že souhlas uvedený v článku 9 odstavce 3 Úmluvy bude vyžadován před uzavřením dohody o dočasném předání osoby podle článku 9 odstavce 1 Úmluvy.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o sledování zásilky ve smyslu článku 12 Úmluvy je Krajské státní zastupitelství v Praze, Husova 11, 110 01 Praha 1, tel.: +420 222 111 700, fax: +420 222 220 075.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o zřízení společného vyšetřovacího týmu ve smyslu článku 13 Úmluvy je Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, mezinárodní odbor, Jezuitská 4, 660 55 Brno, tel.: +420 542 512 416, fax: +420 542 512 414.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o skryté vyšetřování ve smyslu článku 14 Úmluvy je Vrchní státní zastupitelství v Praze, náměstí Hrdinů 1300, 140 65 Praha 4, tel.: +420 261 196 111, fax: +420 241 401 400.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že ústředním orgánem ve smyslu článku 6 odstavce 8 Úmluvy je Ministerstvo spravedlnosti České republiky.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno e) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že kontaktním místem ve smyslu článku 20 odstavce 4 písmeno d) Úmluvy je Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, oddělení Interpol, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, tel.: +420 974 834 380, fax: +420 974 834 716."

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 27 odstavce 3 dne 23. srpna 2005. Pro Českou republiku vstupuje v platnost v souladu s ustanovením odstavce 4 téhož článku dne 12. června 2006. České znění Úmluvy se vyhláší současně.

ÚMLUVA

o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaná Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY této úmluvy, členské státy Evropské unie,

ODVOLÁVAJÍCÍ SE na akt Rady o vypracování Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie,

PŘEJÍCE SI zlepšit justiční spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, aniž jsou dotčena ustanovení chránící svobodu jednotlivce,

POUKAZUJÍCE na společný zájem členských států na tom, aby vzájemná pomoc mezi nimi probíhala co nejrychleji a nejúčinněji v souladu se základními zásadami jejich vnitrostátních právních předpisů při dodržení práv jednotlivce a se zásadami Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950,

VYJADŘUJÍCE svou důvěru ve strukturu a fungování právních systémů všech členských států a jejich schopnost zaručit spravedlivý proces,

ROZHODNUTY doplnit Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 a jiné platné úmluvy v této oblasti o úmluvu Evropské unie,

UZNÁVAJÍCE, že ustanovení těchto úmluv se nadále vztahují na všechny záležitosti, na které se nevztahuje tato úmluva,

MAJÍCE NA ZŘETELI, že členské státy kladou důraz na posílení justiční spolupráce, avšak při stálém uplatňování zásady proporcionality,

ODVOLÁVAJÍCE SE na to, že tato úmluva upravuje vzájemnou pomoc v trestních věcech na základě zásad úmluvy ze dne 20. dubna 1959,

VZHLEDEM K TOMU, že článek 20 této úmluvy se vztahuje na určité zvláštní případy týkající se odposlechu telekomunikací, aniž by měl vliv na jiné takové případy, na které se tato úmluva nevztahuje,

VZHLEDEM K TOMU, že v případech, na které se tato úmluva nevztahuje, platí obecné zásady mezinárodního práva,

UZNÁVAJÍCE, že touto úmluvou není dotčen výkon odpovědnosti členských států, pokud jde o udržování veřejného pořádku a zajišťování vnitřní bezpečnosti, a že je věcí každého členského státu stanovit podle článku 33 Smlouvy o Evropské unii podmínky, za jakých bude udržovat veřejný pořádek a zajišťovat vnitřní bezpečnost,

SE DOHODLY NA TĚCHTO USTANOVENÍCH:

HLAVA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Čl.1

Vztah k jiným úmluvám o vzájemné pomoci

1. Účelem této úmluvy je doplnit níže uvedené dohody a usnadnit jejich uplatňování mezi členskými státy Evropské unie:

a) Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 (dále jen "Evropská úmluva o vzájemné pomoci");

b) dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci;

c) ustanovení o vzájemné pomoci v trestních věcech Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen "Schengenská prováděcí úmluva"), která se podle čl. 2 odst. 2 nezrušují;

d) kapitolu 2 Smlouvy o vydávání a vzájemné pomoci v trestních věcech mezi Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím ze dne 27. června 1962, pozměněnou protokolem ze dne 11. května 1974 (dále jen "Beneluxská smlouva") ve vztazích mezi členskými státy Hospodářské unie Beneluxu.

2. Touto úmluvou není dotčeno použití výhodnějších ustanovení dvoustranných nebo mnohostranných dohod mezi členskými státy, nebo podle čl. 26 odst. 4 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci, ujednání v oblasti vzájemné pomoci v trestních věcech dohodnutých na základě jednotných právních předpisů nebo zvláštního systému vzájemného používání opatření o vzájemné pomoci na jejich územích.

Čl.2

Ustanovení týkající se schengenského acquis

1. Články 3, 5, 6, 7, 12 a 23 a v rozsahu týkajícím se článku 12 články 15 a 16 a v

rozsahu týkajícím se uvedených článků článku 1 představují opatření pozměňující nebo rozvíjející akty uvedené v příloze A Dohody uzavřené Radou Evropské unie s Islandskou republikou a Norským královstvím o přistoupení Islandu a Norska a o jejich zapojení do provádění, uplatňování a rozvoje schengenského *acquis* 1).

2. Ustanovení čl. 49 písm. a) a články 52, 53 a 73 Schengenské prováděcí úmluvy se zrušují.

Čl.3

Řízení, při kterých je vzájemná pomoc také poskytována

1. Vzájemná pomoc je také poskytována při řízení před správními orgány pro činy postihované podle vnitrostátních právních předpisů dožadujícího nebo dožádaného členského státu nebo obou z důvodu porušení právních předpisů za předpokladu, že by jejich rozhodnutí mohlo vést k řízení před soudem s příslušností zejména v trestních věcech.

2. Vzájemná pomoc je také poskytována v souvislosti s trestním řízením a řízením ve smyslu odstavce 1, které se týká skutků a porušení předpisů, za které může v dožadujícím členském státě nést odpovědnost právnická osoba.

Čl.4

Formální náležitosti a postupy při vyřizování žádostí o vzájemnou pomoc

1. Při poskytování vzájemné pomoci se musí dožádaný členský stát řídit formálními náležitostmi a postupy výslovně uvedenými dožadujícím členským státem, pokud tato úmluva nestanoví jinak, a za podmínky, že tyto formální náležitosti a postupy neodporují základním právním zásadám dožádaného členského státu.

2. Dožádaný členský stát vyřídí žádost o vzájemnou pomoc co nejdříve, přičemž se v nejvyšší možné míře řídí procesními a jinými lhůtami uvedenými dožadujícím členským státem. Dožadující členský stát lhůty odůvodní.

3. Nemůže-li být žádost vyřizena nebo nemůže-li být vyřizena v celém rozsahu podle požadavků dožadujícího členského státu, vyrozumějí o tom orgány dožádaného členského státu neprodleně orgány dožadujícího členského státu a sdělí podmínky, za kterých by bylo možné žádost vyřídit. Orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se mohou následně dohodnout na dalším průběhu, aby bylo možné tyto podmínky splnit.

4. Lze-li předpokládat, že lhůty dožadujícího členského státu nelze splnit, a pokud důvody uvedené v odst. 2 druhé větě výslovně uvádějí, že by zpoždění podstatně narušilo řízení vedené v dožadujícím členském státě, uvedou orgány dožádaného členského státu neprodleně dobu, kterou považují za nezbytnou pro vyřízení žádosti. Orgány dožadujícího členského státu neprodleně sdělí, zda na žádosti nadále trvají. Orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se mohou následně dohodnout na dalším postupu týkajícím se žádosti.

Čl.5

Zasílání a doručování procesních písemností

1. Každý členský stát zasílá přímo poštou osobám, které se nacházejí na území jiného členského státu, jim určené procesní písemnosti.

2. Procesní písemnosti mohou být zaslány prostřednictvím příslušných orgánů dožádaného členského státu pouze tehdy, pokud

a) adresa osoby, které je písemnost určena, není známa nebo není jistá;

b) podle platných procesních předpisů dožadujícího členského státu se vyžaduje doklad o doručení písemnosti adresátovi jiný, než který lze získat prostřednictvím pošty;

c) písemnost nelze doručit poštou;

d) dožadující členský stát má oprávněné důvody se domnívat, že doručení poštou by bylo neúčinné nebo nevhodné.

3. Lze-li předpokládat, že adresát nezná jazyk, ve kterém je písemnost vyhotovena, je třeba přeložit ji nebo alespoň její důležité části do jazyka (jednoho z jazyků) členského státu, na jehož území se adresát nachází. Pokud je orgánu, který písemnost vydal, známo, že adresát zná pouze jiný jazyk, musí být písemnost nebo alespoň její důležité části přeloženy do tohoto jiného jazyka.

4. Ke všem procesním písemnostem musí být přiložena zpráva, že adresát může obdržet

informace od orgánu, který písemnost vydal, nebo od jiných orgánů v daném členském státě, pokud jde o jeho práva a povinnosti týkající se písemnosti. Na tuto zprávu se vztahuje také odstavec 3.

5. Tímto článkem není dotčeno použití článků 8, 9 a 12 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článků 32, 34 a 35 Beneluxské smlouvy.

Čl.6

Zasílání žádostí o vzájemnou pomoc

1. Žádosti o vzájemnou pomoc a výměny informací bez žádosti ve smyslu článku 7 se podávají písemně nebo prostředky schopnými zachytit písemný záznam za podmínek umožňujících přijímajícímu členskému státu ověřit jejich pravost. Žádosti se podávají přímo mezi justičními orgány, které jsou pro jejich podání a vyřízení místně příslušné, a jejich vyřízení se zasílá stejným způsobem, pokud tento článek nestanoví jinak. Informace poskytované členským státem s ohledem na řízení před soudy jiného členského státu ve smyslu článku 21 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a ve smyslu článku 42 Beneluxské smlouvy mohou být sdělovány mezi příslušnými justičními orgány přímo.

2. Odstavcem 1 není dotčena možnost zaslat nebo vyřídit žádosti ve zvláštních případech

a) mezi ústředním orgánem členského státu a ústředním orgánem jiného členského státu, nebo

b) mezi justičním orgánem jednoho členského státu a ústředním orgánem jiného členského státu nebo naopak.

3. Bez ohledu na odstavec 1 mohou Spojené království a Irsko při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že žádosti a sdělení jim zasílané uvedené v prohlášení musí být zasílány přes jejich ústřední orgán. Tyto členské státy mohou kdykoliv dalším prohlášením omezit rozsah takového prohlášení, aby posílily účinek odstavce 1. Učiní tak tehdy, kdy pro ně vstoupí v platnost ustanovení o vzájemné pomoci vyplývající ze Schengenské prováděcí úmluvy.

Každý členský stát může použít zásadu vzájemnosti ve vztahu k prohlášením uvedeným výše.

4. Jakákoliv žádost o vzájemnou pomoc v naléhavém případě může být učiněna prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie (Interpol) nebo orgánu příslušného podle aktů přijatých v souladu se Smlouvou o Evropské unii.

5. Pokud jde o žádosti podle článků 12, 13 nebo 14 a příslušným orgánem je justiční orgán nebo ústřední orgán jednoho členského státu a policejní nebo celní orgán jiného členského státu, může být žádost předána a vyřízena přímo mezi těmito orgány. Na tyto styky se vztahuje také odstavec 4.

6. Pokud se žádost o vzájemnou pomoc vztahuje k řízení uvedenému v čl. 3 odst. 1 a příslušným orgánem je justiční orgán nebo ústřední orgán jednoho členského státu a správní orgán jiného členského státu, může být žádost předána a vyřízena přímo mezi těmito orgány.

7. Kterýkoliv členský stát může prohlásit při oznámení podle čl. 27 odst. 2, že není vázán odst. 5 první větou nebo odstavcem 6 tohoto článku nebo oběma, nebo že bude tato ustanovení uplatňovat pouze za určitých podmínek, které vymezí. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat nebo změnit.

8. Niže uvedené žádosti nebo sdělení si členské státy předávají prostřednictvím svých ústředních orgánů:

a) žádosti o dočasné předání nebo průvoz osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu článku 9 této úmluvy, článku 11 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 33 Beneluxské smlouvy;

b) informace z rejstříků trestů ve smyslu článku 22 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 43 Beneluxské smlouvy. Žádosti o kopie rozsudků a opatření ve smyslu článku 4 dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci mohou být však předávány přímo příslušným orgánům.

Čl.7

Výměna informací bez žádosti

1. Příslušné orgány členských států si mohou v rámci mezi stanovených jejich vnitrostátními právními předpisy vyměňovat informace bez žádosti, pokud se týkají trestných činů a porušení právních předpisů podle čl. 3 odst. 1, jejichž potrestání nebo vyřízení spadá do pravomoci přijímajícího orgánu v době, kdy je informace předávána.

2. Orgán poskytující informace může podle svých vnitrostátních právních předpisů stanovit, za jakých podmínek může přijímající orgán tyto informace použít.

3. Přijímající orgán je těmito podmínkami vázán.

HLAVA II

ŽÁDOST O URČITÉ ZVLÁŠTNÍ FORMY VZÁJEMNÉ POMOCI

Čl. 8

Vrácení

1. Dožádaný členský stát může na žádost dožadujícího členského státu, a aniž jsou dotčena práva třetích osob nabytá v dobré víře, předat dožadujícímu státu věci získané trestnou činností, aby je vrátil oprávněným vlastníkům.

2. Dožádaný členský stát se může při použití článků 3 a 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a čl. 24 odst. 2 a článku 29 Beneluxské smlouvy vzdát vrácení věci buď před jejich předáním, nebo po jejich předání dožadujícímu členskému státu, pokud by se tím usnadnilo jejich vrácení oprávněnému vlastníku. Práva třetích osob nabytá v dobré víře tím nejsou dotčena.

3. V případě, že se dožádaný členský stát vzdá vrácení věci před jejich předáním dožadujícímu členskému státu, neuplatní dožádaný členský stát k těmto věcem zástavní ani jiné zajišťovací právo, ani jiný nárok podle daňových a celních předpisů.

Vzdáním se nároku na vrácení věci podle odstavce 2 není dotčeno právo dožádaného členského státu vybrat od oprávněného vlastníka daně nebo jiné poplatky.

Čl. 9

Dočasné předání osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, pro účely vyšetřování

1. Dojde-li k dohodě mezi příslušnými orgány dotyčných členských států, může členský stát, který požádal o vyšetřování, pro které je nezbytná přítomnost osoby držené ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody na jeho území, dočasně tuto osobu předat na území členského státu, ve kterém se má vyšetřování konat.

2. Dohoda stanoví podrobnosti o dočasném předání osoby a lhůtu, ve které musí být vrácena na území dožadujícího členského státu.

3. Pokud je předání podmíněno souhlasem dotyčné osoby, poskytne se neprodleně dožádanému členskému státu její písemný souhlas nebo jeho kopie.

4. Doba, po kterou bude tato osoba zbavena na území dožádaného členského státu svobody, se započítává do doby trvání vazby nebo trestu odnětí svobody, které dotyčná osoba vykonává nebo má vykonat na území dožadujícího členského státu.

5. Ustanovení čl. 11 odst. 2 a 3 a článků 12 a 20 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci se použijí obdobně na tento článek.

6. Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že než bude dosaženo dohody podle odstavce 1 tohoto článku, bude vyžadován souhlas podle odstavce 3 tohoto článku nebo že bude vyžadován za určitých podmínek uvedených v prohlášení.

Čl. 10

Výslech prostřednictvím videokonference

1. Nachází-li se osoba na území jednoho členského státu a má-li být tato osoba vyslechnuta jako svědek nebo znalec justičními orgány jiného členského státu, může tento jiný členský stát požádat o to, aby výslech proběhl prostřednictvím videokonference v souladu s odstavci 2 až 8, pokud není žádoucí nebo možné, aby se tato osoba dostavila k výslechu na jeho území osobně.

2. Dožádaný členský stát souhlasí s výsledkem prostřednictvím videokonference, pokud použití videokonference neodporuje jeho základním právním zásadám, a za podmínky, že pro výslech disponuje odpovídajícím technickým zařízením. Nedisponuje-li dožádaný členský stát technickými prostředky pro výslech prostřednictvím videokonference, může mu dožadující členský stát na základě vzájemné dohody tyto prostředky poskytnout.

3. Žádost o výslech prostřednictvím videokonference musí obsahovat kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy zdůvodnění, proč není žádoucí nebo možné, aby se svědek nebo znalec dostavil osobně, název justičního orgánu a jména osob, které budou výslech provádět.

4. Justiční orgán dožádaného členského státu předvolá dotyčnou osobu způsobem stanoveným

jeho vnitrostátními právními předpisy.

5. Pro výslech prostřednictvím videokonference platí tato pravidla:

- a) při výslechu je přítomen justiční orgán dožádaného členského státu, kterému je v případě potřeby k dispozici tlumočnick; tento orgán odpovídá za zjištění totožnosti vyslychané osoby a za dodržování základních právních zásad dožádaného členského státu. Pokud se justiční orgán dožádaného členského státu domnívá, že během výslechu byly porušeny základní právní zásady dožádaného členského státu, přijme neprodleně nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že výslech bude pokračovat v souladu s uvedenými zásadami;
- b) příslušné orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se případně dohodnou na opatřeních k ochraně vyslychané osoby;
- c) výslech vede přímo justiční orgán dožadujícího členského státu nebo probíhá pod jeho vedením v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy;
- d) na žádost dožadujícího členského státu nebo vyslychané osoby zajistí dožádaný členský stát, aby měla vyslychaná osoba v případě potřeby k dispozici tlumočnicka;
- e) vyslychaná osoba může uplatnit právo odeprít výpověď podle právních předpisů dožádaného nebo dožadujícího členského státu.

6. Aniž jsou dotčena opatření dohodnutá za účelem ochrany osob, vypracuje justiční orgán dožádaného členského státu protokol o výsledku výslechu s uvedením dne a místa konání výslechu, totožnosti vyslychané osoby, totožnosti a funkce všech ostatních osob dožádaného členského státu zúčastněných při výslechu, složených přísah a technických podmínek, za kterých se výslech konal. Tento dokument zašle příslušný orgán dožádaného členského státu příslušnému orgánu dožadujícího členského státu.

7. Náklady na zajištění videokonference, náklady na provoz videozařízení v dožádaném členském státě, odměnu tlumočnicka poskytnutého dožádaným členským státem, náhradu nákladů svědka a znalce a cestovní výdaje v dožádaném členském státě hradí dožadující členský stát dožádanému členskému státu, ledaže se dožádaný stát zřekne úhrady veškerých nebo části těchto výdajů.

8. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že jsou-li svědkové nebo znalci vyslycháni podle tohoto článku na jeho území, a přestože mají povinnost vypovídat, výpověď odeprou nebo vypovídají nepravdivě, použije své vnitrostátní právní předpisy stejně, jako kdyby výslech probíhal při vnitrostátním řízení.

9. Členské státy mohou podle své úvahy také použít tento článek při výslechu obviněné osoby prostřednictvím videokonference, pokud je to vhodné, a se souhlasem svých příslušných justičních orgánů. V tomto případě musí být rozhodnutí o uskutečnění videokonference a způsob, jakým bude provedena, předmětem dohody mezi dotýcnými členskými státy v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy a souvisejícími mezinárodními úmluvami včetně Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950.

Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že nebude první pododstavec uplatňovat. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat.

Výslech smí probíhat pouze se souhlasem obviněného. Rada přijme formou právně závazného dokumentu pravidla, která se mohou ukázat nezbytnými pro ochranu práv obviněných osob.

Čl.11

Výslech svědků a znalců prostřednictvím telefonní konference

1. Nachází-li se osoba na území jednoho členského státu a má-li být tato osoba vyslechnuta jako svědek nebo znalec justičními orgány jiného členského státu, může tento jiný členský stát, pokud to umožňují jeho vnitrostátní právní předpisy, požádat jiný členský stát, aby umožnil konání výslechu prostřednictvím telefonní konference v souladu s odstavci 2 až 5.

2. Výslech prostřednictvím telefonní konference se může konat pouze se souhlasem svědka nebo znalce.

3. Dožádaný členský stát souhlasí s výslechem prostřednictvím telefonní konference, pokud použití telefonní konference neodporuje jeho základním právním zásadám.

4. Žádost o výslech prostřednictvím telefonní konference musí obsahovat kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy také název justičního orgánu a jména osob, které budou výslech provádět, a rovněž údaj o tom, že svědek nebo znalec s výslechem prostřednictvím telefonní konference souhlasí.

5. Členské státy mezi sebou upraví dohodou praktická opatření pro provedení výslechu.

Přítom se dožádaný členský stát zaváže

a) oznámit dotyčnému svědkovi nebo znalci dobu a místo konání výsledku,

b) zabezpečit zjištění totožnosti svědka nebo znalce,

c) ověřit, zda svědek nebo znalec s výsledkem prostřednictvím telefonní konference souhlasí.

Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit zcela nebo zčásti splněním souvisejících ustanovení čl. 10 odst. 5 a 8. Pokud není dohodnuto jinak, použije se obdobně čl. 10 odst. 7.

Čl.12

Sledované zásilky

1. Každý členský stát se zavazuje, že na žádost jiného členského státu povolí na svém území v rámci vyšetřování trestných činů, pro které je přípustné vydání, sledování zásilky.

2. O sledování zásilky rozhodují v jednotlivých případech příslušné orgány dožádaného členského státu při dodržení vnitrostátních právních předpisů tohoto členského státu.

3. Sledování zásilky se provádí v souladu s procesními postupy dožádaného členského státu. Právo jednat, řídit a dohlížet na průběh takové operace náleží příslušným orgánům tohoto členského státu.

Čl.13

Společné vyšetřovací týmy

1. Příslušné orgány dvou nebo více členských států mohou na základě vzájemné dohody zřídit společný vyšetřovací tým pro určitý účel a na určitou dobu, která může být vzájemnou dohodou prodloužena, s cílem vést trestní vyšetřování v jednom nebo více členských státech, které tým zřídí. Složení týmu se stanoví v dohodě.

Společný vyšetřovací tým se zřizuje zejména v těchto případech:

a) vyšetřování trestných činů prováděné členským státem vyžaduje obtížné a náročné vyšetřování, které souvisí s jinými členskými státy;

b) několik členských států provádí vyšetřování trestných činů, které s ohledem na okolnosti případu vyžadují koordinovaný postup provedený ve vzájemné shodě členských států, kterých se postup týká. Žádost o zřízení společného vyšetřovacího týmu může předložit kterýkoliv dotyčný členský stát. Tým bude zřízen v členském státě, v kterém bude vyšetřování pravděpodobně probíhat.

2. Kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy musí žádost o zřízení společného vyšetřovacího týmu obsahovat návrhy na jeho složení.

3. Společný vyšetřovací tým působí na území členských států, které jej zřídily, za těchto obecných podmínek:

a) vedoucím týmu je zástupce příslušného orgánu účastnícího se trestního vyšetřování z toho členského státu, ve kterém tým působí. Vedoucí týmu jedná v mezích svých pravomocí vymezených vnitrostátními právními předpisy;

b) tým postupuje v souladu s právními předpisy členského státu, ve kterém působí. Členové týmu provádějí úkoly pod vedením vedoucího uvedeného v písmeni a), přičemž dodržují podmínky stanovené jejich vlastními orgány v dohodě o zřízení týmu;

c) členský stát, na jehož území tým působí, vytvoří pro jeho činnost nezbytné organizační podmínky.

4. Pro účely tohoto článku se členové vyšetřovacího týmu z jiného členského státu, než je členský stát, ve kterém tým působí, pokládají za "vyslané" členy.

5. Vyslání členové společného vyšetřovacího týmu mají právo účastnit se vyšetřovacích úkonů v členském státě, ve kterém se vyšetřování provádí. Vedoucí týmu může však z určitých důvodů rozhodnout jinak podle právních předpisů členského státu, ve kterém tým působí.

6. Vyslání členové společného vyšetřovacího týmu mohou být podle právních předpisů členského státu, na jehož území tým působí, pověřeni vedoucím týmu, aby provedli určité vyšetřovací úkony, pokud to bylo schváleno příslušnými orgány členského státu, ve kterém tým působí, a vysílajícího členského státu.

7. Pokud společný vyšetřovací tým potřebuje provést vyšetřovací úkon v některém ze členských států, které jej zřídily, mohou vyslaní členové týmu z tohoto členského státu požádat, aby tyto úkony provedly jejich vlastní příslušné orgány. Tento členský stát posoudí provedení úkonů za podmínek, které by se použily, pokud by žádost o jejich provedení byla podána v rámci jeho vnitrostátního vyšetřování.

8. Potřebuje-li společný vyšetřovací tým pomoc z jiného členského státu, než jsou státy, které tým zřídily, nebo ze třetího státu, mohou příslušné orgány členského státu, ve kterém tým působí, podat příslušným orgánům tohoto jiného státu žádost o pomoc v souladu se souvisejícími smlouvami a dohodami.

9. Vyslaný člen společného vyšetřovacího týmu může v souladu s právními předpisy svého státu a v mezích svých pravomocí poskytovat týmu informace, kterými disponuje členský stát, jenž jej vyslal pro účely trestního vyšetřování prováděného týmem.

10. Informace získané zákonným způsobem členem týmu nebo vyslaným členem týmu v rámci jeho účasti ve společném vyšetřovacím týmu, které jinak nejsou dostupné příslušným orgánům dotyčného členského státu, smějí být použity

a) pro účely, pro které byl vyšetřovací tým zřízen;

b) pro odhalení, vyšetřování a stíhání jiných trestných činů na základě předchozího souhlasu členského státu, ve kterém byla informace získána. Tento souhlas může být odepřen pouze v případech, kdy by takové použití informace mohlo ohrozit trestní vyšetřování v dotyčném členském státě, nebo pokud by tento členský stát mohl v tomto ohledu odmítnout vzájemnou pomoc;

c) pro předcházení bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti, a aniž je dotčeno písmeno b), následuje-li zahájení trestního vyšetřování;

d) pro jiné účely, pokud to je dohodnuto mezi členskými státy, které zřídily vyšetřovací tým.

11. Tímto článkem nejsou dotčeny jiné stávající akty nebo ujednání, které se týkají zřízení společných vyšetřovacích týmů nebo jejich postupů.

12. Je možné dohodnout účast jiných osob než zástupců příslušných orgánů členských států zřizujících společný vyšetřovací tým na činnostech týmu, pokud to umožňují právní předpisy dotyčných členských států nebo jakýkoli právní nástroj uplatňovaný mezi nimi. Mohou jimi být například úředníci orgánů zřízených podle Smlouvy o Evropské unii. Práva udělená členům nebo vyslaným členům týmu na základě tohoto článku se na tyto osoby nevztahují, pokud dohoda výslovně nestanoví jinak.

Čl.14

Skryté vyšetřování

1. Dožadující a dožádaný členský stát se mohou dohodnout na vzájemné pomoci při vyšetřování trestných činů prostřednictvím agentů zastírajících svou totožnost nebo působících pod nepravou totožností (skryté vyšetřování).

2. Rozhodnutí o žádosti v každém jednotlivém případě přijímá příslušný orgán dožádaného členského státu v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy. Členské státy se dohodnou podle svých vnitrostátních právních předpisů a procesních postupů na délce trvání skrytého vyšetřování, jeho podrobných podmínkách a právním postavení agentů během skrytého vyšetřování.

3. Skryté vyšetřování probíhá v souladu s vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy členského státu, na jehož území se provádí. Zúčastněné členské státy spoluprací zajistí přípravu skrytého vyšetřování a dohled nad ním a přijmou opatření na ochranu agentů zastírajících svou totožnost nebo působících pod nepravou totožností.

4. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 může každý členský stát prohlásit, že tímto článkem není vázán. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat.

Čl.15

Trestní odpovědnost ve vztahu k úředním osobám

Během činností uvedených v člancích 12, 13 a 14 jsou úřední osoby z jiného členského státu než členského státu, ve kterém se činnost provádí, pokládány vzhledem k trestným činům, které spáchají nebo které jsou proti nim spáchány, za úřední osoby členského státu, ve kterém se činnost provádí.

Čl.16

Občanskoprávní odpovědnost ve vztahu k úředním osobám

1. Pokud úřední osoby jednoho členského státu působí podle článků 12, 13 a 14 v jiném členském státě, odpovídá dříve uvedený členský stát za škodu, kterou tyto osoby způsobí během své činnosti, podle právních předpisů členského státu, na jehož území působí.

2. Členský stát, na jehož území došlo ke škodě ve smyslu odstavce 1, nahradí tuto škodu za podmínek vztahujících se na škodu způsobenou jeho vlastními úředními osobami.

3. Členský stát, jehož úřední osoby způsobí škodu nějaké osobě na území jiného členského státu, nahradí tomuto státu plnou výši částky, která byla vyplacena poškozeným nebo jejich právním nástupcům.

4. Aniž jsou dotčena práva vůči třetím osobám a s výjimkou odstavce 3, může se každý členský stát v případě uvedeném v odstavci 1 zříci požadavku na náhradu škody, kterou utrpěl, od jiného členského státu.

HLAVA III

ODPOSLECH TELEKOMUNIKAČNÍHO PROVOZU

Čl.17

Orgány příslušné nařídit odposlech telekomunikačního provozu

Pro účely článků 18, 19 a 20 se "příslušným orgánem" rozumí justiční orgán, nebo není-li justiční orgán příslušný pro oblast, kterou upravují tyto články, odpovídající příslušný orgán určený podle čl. 24 odst. 1 písm. e) činný v trestním řízení.

Čl.18

Žádosti o odposlech telekomunikačního provozu

1. Příslušný orgán dožadujícího členského státu může pro účely trestního řízení v souladu s vnitrostátními právními předpisy podat příslušnému orgánu dožádaného členského státu žádost o

- a) odposlech telekomunikačního provozu s bezprostředním přenosem dožadujícímu členskému státu nebo
- b) odposlech, záznam a následný přenos záznamů dožadujícímu členskému státu.

2. Žádosti podle odstavce 1 mohou být podány ve vztahu k telekomunikačnímu zařízení, které používá osoba, která má být odposlouchávána, pokud se tato osoba nachází

- a) v dožadující členském státě a dožadující členský stát potřebuje technickou pomoc dožádaného členského státu k odposlechu komunikace této osoby;
- b) v dožadující členském státě a její komunikaci lze odposlouchávat v tomto členském státě;
- c) ve třetím členském státě, který byl informován podle čl. 20 odst. 2 písm. a), a dožadující členský stát potřebuje technickou pomoc dožádaného členského státu k odposlechu komunikace této osoby.

3. Odchylně od článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy musí žádosti podle článku 18 obsahovat

- a) název orgánu podávajícího žádost;
- b) potvrzení, že zákonné povolení či příkaz k odposlechu byly vydány v souvislosti s trestním vyšetřováním;
- c) informace pro zjištění totožnosti osoby, která má být odposlouchávána;
- d) popis trestného jednání, které je předmětem vyšetřování;
- e) požadovaná doba provádění odposlechu a
- f) podle možnosti dostatečné technické údaje, zejména účastnické číslo pro připojení k síti, aby bylo možné žádost vyřídit.

4. V případě žádosti podle odst. 2 písm. b) musí žádost obsahovat také stručný popis skutkového stavu. Dožádaný členský stát si může vyžádat další informace, které považuje za nezbytné, aby mohl rozhodnout, zda by požadované opatření bylo přijato i v obdobném vnitrostátním

případě.

5. Dožádaný členský stát se zavazuje vyřídit žádosti podané podle odst. 1 písm. a):

a) v případě žádosti podané podle odst. 2 písm. a) a odst. 2 písm. c) poté, co obdrží informace uvedené v odstavci 3. Dožádaný členský stát může nařídít odposlech bez dalších formálních náležitostí;

b) v případě žádosti podané podle odst. 2 písm. b) poté, co obdrží informace uvedené v odstavci 3 a 4, a pokud by požadované opatření použil i v obdobném vnitrostátním případě. Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit dodržením podmínek, které by musely být splněny v obdobném vnitrostátním případě.

6. Není-li bezprostřední přenos možný, je dožádaný členský stát povinen vyhovět žádosti ve smyslu odst. 1 písm. b) poté, co obdrží informace podle odstavců 3 a 4, pokud by požadované opatření použil i v obdobném vnitrostátním případě. Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit dodržením podmínek, které by musely být splněny v obdobném vnitrostátním případě.

7. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 může členský stát prohlásit, že je vázán odstavcem 6 pouze tehdy, není-li schopen zajistit bezprostřední přenos. V takovém případě mohou ostatní členské státy uplatnit zásadu vzájemnosti.

8. Při podávání žádosti podle odst. 1 písm. b) může dožadující členský stát, má-li pro to zvláštní důvody, požádat také o přepis záznamu. Dožádaný členský stát posoudí takovou žádost v souladu s vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy.

9. Členský stát, který obdrží informace podle odstavců 3 a 4, je povinen s nimi nakládat jako s citlivými v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy.

Čl.19

Odposlech telekomunikačního provozu na státním území prostřednictvím poskytovatelů služeb

1. Členské státy, na jejichž území působí systémy k poskytování telekomunikačních služeb provozované prostřednictvím pozemské stanice družicových komunikací, zajistí, aby v případě, že tyto systémy nejsou přímo dostupné na území jiného členského státu pro účely zákonného odposlechu osoby nacházející se na území tohoto členského státu, byl pro tento účel umožněn přístup k těmto systémům prostřednictvím určeného zprostředkujícího poskytovatele služeb působícího na území tohoto jiného členského státu.

2. V případě uvedeném v odstavci 1 jsou příslušné orgány členského státu oprávněny provést odposlech pro účely trestního řízení a v souladu s vnitrostátními právními předpisy a za podmínky, že se odposlouchávaná osoba nachází v tomto členském státě, prostřednictvím určeného zprostředkujícího poskytovatele služeb působícího na jeho území, aniž by bylo třeba o to žádat členský stát, na jehož území je pozemská stanice družicových komunikací umístěna.

3. Odstavec 2 se rovněž použije, pokud se odposlech provádí na žádost podanou podle čl. 18 odst. 2 písm. b).

4. Tento článek nebrání členskému státu, aby podal žádost členskému státu, na jehož území se nachází pozemská stanice družicových komunikací, o zákonný odposlech telekomunikací v souladu s článkem 18, zejména tehdy, nenachází-li se v dožadujícím členském státě žádný zprostředkující poskytovatel služeb.

Čl.20

Odposlech telekomunikačního provozu bez technické pomoci jiného členského státu

1. Aniž jsou dotčeny obecné zásady mezinárodního práva a čl. 18 odst. 2 písm. c), vztahují se povinnosti podle tohoto článku na příkazy k odposlechu vydané nebo povolené příslušným orgánem jednoho členského státu v rámci trestního vyšetřování, které má povahu vyšetřování následujícího po spáchání určitého trestného činu, včetně pokusu spáchat trestný čin, pokud je takové jednání podle vnitrostátních právních předpisů trestné, aby bylo možno zjistit totožnost odpovědné osoby nebo osob, zadržet je, obžalovat je, trestně je stíhat nebo je odsoudit.

2. Pokud je za účelem trestního vyšetřování povolen odposlech telekomunikačního provozu příslušným orgánem jednoho členského státu ("členský stát provádějící odposlech") a pokud se telekomunikační adresa osoby uvedené v příkazu k odposlechu používá na území jiného členského státu ("uvědomovaný členský stát"), od nějž není zapotřebí žádné technické pomoci k provedení odposlechu, uvědomí členský stát provádějící odposlech uvědomovaný členský stát o odposlechu

a) před odposlechem v případech, kdy je mu před nařízením odposlechu známo, že se odposlouchávaná osoba nachází na území uvědomovaného členského státu;

b) v jiných případech bezprostředně poté, co se dozví, že se odposlouchávaná osoba nachází na území uvědomovaného členského státu.

3. Informace, které poskytuje členský stát provádějící odposlech, musí obsahovat:

- a) název orgánu nařizujícího odposlech;
- b) potvrzení, že zákonný příkaz k odposlechu byl vydán v souvislosti s trestním vyšetřováním;
- c) informace pro zjištění totožnosti odposlouchávané osoby;
- d) popis trestného jednání, které je předmětem vyšetřování;
- e) předpokládaná doba trvání odposlechu.

4. Je-li členský stát uvědoměn podle odstavců 2 a 3, použije se tento postup:

a) Jakmile příslušný orgán uvědomovaného členského státu obdrží informace podle odstavce 3, sdělí neprodleně a nejpozději do 96 hodin členskému státu provádějícímu odposlech, že

- i) souhlasí s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním. Uvědomovaný členský stát může udělit svůj souhlas s výhradou splnění podmínek, které je třeba dodržet v obdobném vnitrostátním případě;

- ii) požaduje, aby odposlech nebyl proveden nebo aby byl ukončen, pokud by odposlech nebyl přípustný podle vnitrostátních právních předpisů uvědomovaného členského státu nebo z důvodů uvedených v článku 2 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci. Pokud uvědomovaný členský stát vznesl takový požadavek, musí své rozhodnutí písemně zdůvodnit;

- iii) požaduje, aby v případech uvedených v bodě ii) nesměl být použit veškerý materiál již získaný prostřednictvím odposlechu, když se odposlouchávaná osoba nacházela na území uvědomovaného členského státu, nebo aby směl být použit pouze za podmínek, které stanoví. Uvědomovaný členský stát sdělí členskému státu provádějícímu odposlech důvody pro uvedené podmínky;

- iv) žádá o krátké prodloužení původní 96hodinové lhůty nejvýše o 8 dnů za souhlasu členského státu provádějícího odposlech tak, aby mohly být provedeny potřebné postupy podle vnitrostátních právních předpisů uvědomovaného členského státu. Uvědomovaný členský stát sdělí písemně členskému státu provádějícímu odposlech okolnosti vyplývající z vnitrostátních právních předpisů, které odůvodňují prodloužení lhůty v požadovaném rozsahu.

b) Dokud uvědomovaný členský stát nepřijme rozhodnutí podle písm. a) bodů i) nebo ii), členský stát provádějící odposlech

- i) smí v provádění odposlechu pokračovat a
 - ii) nesmí materiály odposlechem již získané použít, ledaže
- se dotyčné členské státy dohodnou jinak, nebo

- je třeba přijmout naléhavé opatření, aby se zabránilo bezprostřednímu a vážnému ohrožení veřejné bezpečnosti. Uvědomovaný členský stát bude o každém takovém použití vyzooměn spolu s uvedením důvodů.

c) Uvědomovaný členský stát může požádat o popis skutkového stavu případu a o další informace, jež považuje za nezbytné, aby mohl posoudit, zda by byl odposlech povolen i v obdobném vnitrostátním případě. Touto žádostí není dotčeno použití písmene b), pokud se uvědomovaný členský stát a členský stát provádějící odposlech nedohodnou jinak.

d) Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že odpověď bude poskytnuta v 96hodinové lhůtě. Za tímto účelem zřídí kontaktní místa s 24hodinovou denní pracovní dobou a uvedou je ve svých prohlášeních podle čl. 24 odst. 1 písm. e).

5. Uvědomovaný členský stát je povinen s informacemi získanými podle odstavce 3 nakládat jako s citlivými v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy.

6. Domnívá-li se členský stát provádějící odposlech, že informace poskytované podle odstavce 3 jsou zvláště citlivé, mohou být předány příslušnému orgánu prostřednictvím zvláštního orgánu, pokud to bylo mezi dotyčnými členskými státy dohodnuto na dvoustranné úrovni.

7. Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 nebo kdykoliv později prohlásit, že nevyžaduje, aby mu byly podle tohoto článku sdělovány informace týkající se odposlechu.

Čl.21

Náhrada nákladů provozovatelům telekomunikačních sítí

Náklady, které vynaložili provozovatelé telekomunikačních sítí nebo poskytovatelé telekomunikačních služeb při vyřizování žádostí podle článku 18, hradí dožadující členský stát.

Čl.22

Dvoustranné dohody

Žádné ustanovení této hlavy nebrání členským státům, aby mezi sebou uzavřely dvoustranné nebo mnohostranné dohody, které by usnadnily využití současných i budoucích technických možností týkajících se zákonného odposlechu telekomunikačního provozu.

HLAVA IV

Čl.23

Ochrana osobních údajů

1. Osobní údaje předávané podle této úmluvy může členský stát, kterému byly poskytnuty, použít:

- a) pro účely řízení, na které se vztahuje tato úmluva;
- b) pro jiná soudní a správní řízení přímo související s řízením uvedeným v písmeni a);
- c) pro odvrácení bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti;
- d) pro jakýkoliv jiný účel pouze s předchozím souhlasem členského státu, který údaje poskytl, ledaže by dotyčný členský stát získal souhlas přímo od osoby, které se údaje týkají.

2. Tento článek se rovněž použije v případě osobních údajů, které nebyly předány, ale byly získány jiným způsobem podle této úmluvy.

3. Předávající členský stát může s ohledem na okolnosti daného případu požadovat, aby mu členský stát, kterému osobní údaje předal, sdělil, jak tyto údaje použil.

4. V případech, kdy jsou pro použití osobních údajů stanoveny podmínky podle čl. 7 odst. 2, čl. 18 odst. 5 písm. b), čl. 18 odst. 6 nebo čl. 20 odst. 4, má splnění těchto podmínek přednost. Pokud takové podmínky nebyly stanoveny, použije se tento článek.

5. Ustanovení čl. 13 odst. 10 má přednost před tímto článkem, pokud jde o informace získané podle článku 13.

6. Tento článek se nevztahuje na osobní údaje, které členský stát získá podle této úmluvy a které pocházejí z tohoto členského státu.

7. Lucembursko může při podpisu úmluvy prohlásit, že v případě, že předá podle této úmluvy osobní údaje jinému členskému státu, platí toto:

Lucembursko může s výhradou odst. 1 písm. c) stanovit s ohledem na okolnosti daného případu, pokud dotyčný členský stát nezíská souhlas osoby, které se dané údaje týkají, že osobní údaje mohou být použity pro účely uvedené v odst. 1 písm. a) a b) pouze s předchozím souhlasem Lucemburska v případě řízení, pro která Lucembursko může odmítnout nebo omezit předání nebo použití osobních údajů v souladu s touto úmluvou nebo nástroji uvedenými v článku 1.

Pokud Lucembursko odmítne v určitém případě souhlasit s vyřízením žádosti členského státu podle odstavce 1, musí své rozhodnutí písemně zdůvodnit.

HLAVA V

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Čl.24

Prohlášení

1. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 uvede každý členský stát ve svém prohlášení názvy orgánů, kromě těch již uvedených v Evropské úmluvě o vzájemné pomoci a v Beneluxské smlouvě, které jsou příslušné pro uplatňování této úmluvy a pro uplatňování ustanovení aktů uvedených v čl. 1 odst. 1 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy, a zejména

- a) popřípadě příslušných správních orgánů ve smyslu čl. 3 odst. 1;
- b) jednoho nebo více ústředních orgánů pro účely článku 6, jakož i orgánů příslušných pro vyřizování žádostí podle čl. 6 odst. 8;

- c) popřípadě policejních nebo celních orgánů příslušných pro účely čl. 6 odst. 5;
- d) popřípadě správních orgánů příslušných pro účely čl. 6 odst. 6, a
- e) orgánu nebo orgánů příslušných pro účely článků 18 a 19 a čl. 20 odst. 1 až 5.

2. Prohlášení učiněná podle odstavce 1 mohou být kdykoliv zcela nebo zčásti stejným postupem změněna.

Čl.25

Výhrady

Výhrady k této úmluvě jsou přípustné pouze tehdy, pokud jsou v této úmluvě výslovně uvedeny.

Čl.26

Územní působnost

Tato úmluva se vztahuje na Gibraltar ode dne rozšíření působnosti Evropské úmluvy o vzájemné pomoci na Gibraltar.

Spojené království oznámí písemně předsedovi Rady záměr, aby se působnost této úmluvy rozšířila na území Normanských ostrovů a ostrova Man v důsledku rozšíření působnosti Evropské úmluvy o vzájemné pomoci na tato území. Rada o této žádosti rozhodne jednomyslně.

Čl.27

Vstup v platnost

1. Tato úmluva podléhá přijetí členskými státy v souladu s jejich ústavními pravidly.
2. Členské státy oznámí generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie dokončení svých ústavních postupů vyžadovaných pro přijetí této úmluvy.
3. Tato úmluva vstupuje uplynutím 90 dnů od oznámení podle odstavce 2 učiněného státem, který byl členem Evropské unie v době, kdy Rada přijala akt o vypracování této úmluvy, a který splní tuto formální náležitost jako osmý, v platnost pro těchto osm států.
4. Každé oznámení učiněné podle odstavce 2 některým členským státem po přijetí osmého oznámení má za následek, že 90 dnů po tomto oznámení vstoupí tato úmluva v platnost mezi tímto členským státem a členskými státy, pro které již v platnost vstoupila.
5. Než tato úmluva vstoupí v platnost podle odstavce 3, může každý členský stát při oznámení podle odstavce 2 nebo kdykoliv později prohlásit, že bude používat tuto úmluvu ve vztazích s členskými státy, které učinily stejné prohlášení. Tato prohlášení nabývají účinku devadesátým dnem od jejich uložení.
6. Tato úmluva se použije na vzájemnou pomoc, o kterou bylo požádáno po dni, kdy vstoupí v platnost nebo od kterého je mezi dotýcnými členskými státy používána podle odstavce 5.

Čl.28

Přístup nových členských států

1. Tato úmluva je otevřena k přístupu každému státu, který se stane členem Evropské unie.
2. Znění této úmluvy vyhotovené Radou Evropské unie v jazyce přistupujícího členského státu je platné.
3. Listiny o přístupu budou uloženy u depozitáře.
4. Tato úmluva vstupuje v platnost vůči každému přistupujícímu členskému státu uplynutím 90 dnů od uložení jeho listiny o přístupu nebo dnem vstupu této úmluvy v platnost, pokud nevstoupí v platnost dnem uplynutí uvedené devadesátidenní lhůty.
5. Pokud tato úmluva nevstoupí v platnost v době uložení listiny o přístupu, použije se na přistupující členské státy čl. 27 odst. 5.

Čl.29

Vstup v platnost pro Island a Norsko

1. Aniž je dotčen článek 8 dohody uzavřené Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského

acquis ("dohoda o přidružení"), vstupují ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 v platnost pro Island a Norsko 90 dnů poté, co Rada a Komise obdrží podle čl. 8 odst. 2 dohody o přidružení informaci o splnění jejich ústavních požadavků, v jejich vzájemných vztazích se všemi členskými státy, pro které již tato úmluva vstoupila v platnost podle čl. 27 odst. 3 nebo 4.

2. Vstup této úmluvy v platnost pro kterýkoliv členský stát po dni, kdy vstoupí ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 v platnost pro Island a Norsko, má za následek, že je toto ustanovení použitelné také na vzájemné vztahy mezi tímto členským státem a Islandem a mezi tímto členským státem a Norskem.

3. Ustanovení čl. 2 odst. 1 nejsou v žádném případě závazná pro Island a Norsko přede dnem stanoveným podle čl. 15 odst. 4 dohody o přidružení.

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, vstoupí ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 pro Island a Norsko v platnost nejpozději dnem vstupu této úmluvy v platnost pro patnáctý stát, který je členem Evropské unie ke dni přijetí aktu o vypracování této úmluvy Radou.

Čl.30

Depozitář

1. Depozitářem této úmluvy je generální tajemník Rady Evropské unie.

2. Depozitář zveřejňuje v Úředním věstníku Evropských společenství informace o průběhu přijímání a přístupů, prohlášení a výhrady a rovněž všechna další oznámení týkající se této úmluvy.

V Bruselu dne dvacátého devátého května dva tisíce, v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, finském, francouzském, irském, italském, německém, nizozemském, portugalském, řeckém, španělském a švédském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost; prvopis bude uložen v archivu generálního sekretariátu Rady Evropské unie. Generální tajemník předá ověřený opis všem členským státům.

Prohlášení Rady k čl. 10 odst. 9

Při přijetí aktu podle čl. 10 odst. 9 bere Rada ohled na závazky členských států podle Evropské úmluvy o lidských právech.

Prohlášení Spojeného království k článku 20

Toto prohlášení je nedílnou součástí úmluvy:

Ve Spojeném království se článek 20 vztahuje na příkazy k odposlechu, které vydal státní tajemník policii nebo celním a daňovým orgánům Jejího Veličenstva v případě, že v souladu s vnitrostátními právními předpisy o odposlechu komunikačního provozu je uvedeným cílem tohoto příkazu odhalení závažné trestné činnosti. Vztahuje se rovněž na příkazy k odposlechu vydané pro bezpečnostní službu, pokud v souladu s vnitrostátními právními předpisy jedná na podporu vyšetřování, které má znaky popsané v čl. 20 odst. 1.

1) Úř. věst. L 176, 10. 7. 1999, s. 36.

56/2006 Sb.m.s.

SDĚLENÍ Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 16. října 2001 byl v Lucemburku podepsán Protokol k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaný Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii.

S Protokolem vyslovil souhlas Parlament České republiky.

Listina o přístupu České republiky k Protokolu, podepsaná prezidentem republiky dne 8. února 2006, byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropské unie, deponitáře Protokolu, dne 14. března 2006.

V souvislosti s uložením listiny o přístupu bylo učiněno následující prohlášení:

"V souladu s článkem 6 odstavce 7 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že není vázána článkem 6 odstavce 5 větou první Úmluvy.

V souladu s článkem 6 odstavce 7 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že podle článku 6 odstavce 6 Úmluvy se žádosti správních orgánů podle článku 3 odstavce 1 Úmluvy zasílají justičním orgánům České republiky, a nemohou být proto zasilány přímo správním orgánům České republiky.

V souladu s článkem 9 odstavce 6 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že souhlas uvedený v článku 9 odstavce 3 Úmluvy bude vyžadován před uzavřením dohody o dočasném předání osoby podle článku 9 odstavce 1 Úmluvy.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o sledování zásilky ve smyslu článku 12 Úmluvy je Krajské státní zastupitelství v Praze, Husova 11, 110 01 Praha 1, tel.: +420 222 111 700, fax: +420 222 220 075.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o zřízení společného vyšetřovacího týmu ve smyslu článku 13 Úmluvy je Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, mezinárodní odbor, Jezuitská 4, 660 55 Brno, tel.: +420 542 512 416, fax: +420 542 512 414.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že justičním orgánem příslušným pro vyřízení žádostí o skryté vyšetřování ve smyslu článku 14 Úmluvy je Vrchní státní zastupitelství v Praze, náměstí Hrdinů 1300, 140 65 Praha 4, tel.: +420 261 196 111, fax: +420 241 401 400.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno b) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že ústředním orgánem ve smyslu článku 6 odstavce 8 Úmluvy je Ministerstvo spravedlnosti České republiky.

V souladu s článkem 24 odstavce 1 písmeno e) Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (Brusel, 29. květen 2000) Česká republika prohlašuje, že kontaktním místem ve smyslu článku 20 odstavce 4 písmeno d) Úmluvy je Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, oddělení Interpol, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, tel.: +420 974 834 380, fax: +420 974 834 716."

Protokol vstoupil v platnost na základě svého článku 13 odstavce 3 dne 5. října 2005. Pro Českou republiku vstupuje v platnost v souladu s ustanovením odstavce 4 téhož článku dne 12. června 2006.

České znění Protokolu se vyhláší současně.

PROTOKOL

k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie,
vypracovaný Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY tohoto protokolu, členské státy Evropské unie,

S ODVOLÁNÍM na akt Rady ze dne 16. října 2001, kterým se vypracovává protokol k Úmluvě o

vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie,

VZHLEDEM k závěrům přijatým na zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 a vzhledem k nutnosti jejich neprodleného provedení s cílem dosáhnout vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva,

S PŘIHLÉDNUTÍM k doporučením odborníků předloženým v rámci zpráv o vzájemném posuzování, provedených na základě společné akce Rady 97/827/SVV ze dne 5. prosince 1997 o vytvoření mechanismu pro hodnocení použití a provedení mezinárodních závazků v boji s organizovanou trestnou činností na vnitrostátní úrovni 1),

PŘESVĚDČENY o nutnosti dodatečných opatření v oblasti vzájemné pomoci v trestních věcech za účelem boje s trestnou činností, zejména organizovaným zločinem, praním peněz a finanční trestnou činností,

SE DOHODLY NA TĚCHTO USTANOVENÍCH, která se připojují k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 29. května 2002) (dále jen "úmluva o vzájemné pomoci z roku 2000" 2)), a která jsou nedílnou součástí uvedené úmluvy:

Čl.1

Žádost o informace o bankovních účtech

1. Každý členský stát přijme za podmínek stanovených v tomto článku nezbytná opatření, aby bylo možné na žádost jiného členského státu zjistit, zda fyzická nebo právnická osoba, proti níž je vedeno vyšetřování, má nebo kontroluje jeden nebo více bankovních účtů jakéhokoli druhu v jakékoli bance na jeho území, a pokud ano, poskytnout všechny informace ke zjištěným účtům. Na žádost a za předpokladu, že informace mohou být poskytnuty v přiměřené lhůtě, vztahují se tyto informace též na účty, ke kterým má osoba, proti níž je vedeno řízení, podpisové právo.

2. Povinnost uložená tímto článkem platí pouze tehdy, pokud banka, u které je účet veden, těmito informacemi disponuje.

3. Povinnost uložená tímto článkem platí pouze tehdy, pokud se vyšetřování týká:

- trestného činu, za který hrozí trest odnětí svobody nebo ochranné opatření omezující svobodu s horní hranicí nejméně čtyř let v dožadujícím státě a nejméně dvou let v dožádaném státě, nebo
- trestného činu uvedeného v článku 2 úmluvy z roku 1995 o zřízení Evropského policejního úřadu (dále jen "úmluva o Europolu") nebo v příloze k uvedené úmluvě v platném znění, nebo
- trestného činu uvedeného v úmluvě z roku 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství nebo v jejím protokolu z roku 1996 nebo v jejím druhém protokolu z roku 1997, pokud nespadá pod úmluvu o Europolu.

4. Dožadující orgán v žádosti uvede

- proč považuje požadované informace za důležité pro vyšetřování trestného činu;
- z jakých důvodů předpokládá, že banky v dožádaném členském státě vedou daný účet, a pokud je to možné, kterých bank se to může týkat;
- informace, které má k dispozici a které by mohly usnadnit vyřízení žádosti.

5. Členské státy mohou podmínit vyřízení žádosti podle tohoto článku stejnými podmínkami, jaké platí pro žádosti o prohlídku nebo zajištění.

6. Rada může na základě čl. 34 odst. 2 písm. c) Smlouvy o Evropské unii rozhodnout o rozšíření oblasti působnosti uvedené v odstavci 3.

Čl.2

Žádost o informace o bankovních operacích

1. Na žádost dožadujícího státu předá dožádaný stát údaje o určených bankovních účtech a o bankovních operacích provedených během určeného časového období v souvislosti s jedním nebo více bankovními účty uvedenými v žádosti, včetně údajů o veškerých účtech, ze kterých a na které jsou operace prováděny.

2. Povinnost uložená tímto článkem platí pouze tehdy, pokud banka, u které je účet veden, těmito informacemi disponuje.

3. Dožadující členský stát ve své žádosti uvede, proč považuje požadované informace za

důležité pro vyšetřování trestného činu.

4. Členské státy mohou podmínit vyřízení žádosti podle tohoto článku stejnými podmínkami, jaké platí pro žádosti o prohlídku nebo zajištění.

Čl.3

Žádost o sledování bankovních operací

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby bylo možné na žádost jiného členského státu sledovat bankovní operace prováděné během určeného období v souvislosti s jedním nebo více bankovními účty uvedenými v žádosti a sdělit výsledky dožadujícímu členskému státu.

2. Dožadující členský stát ve své žádosti uvede, proč považuje požadované informace za důležité pro vyšetřování trestného činu.

3. O sledování rozhodují v každém jednotlivém případě příslušné orgány dožádaného členského státu při dodržení jeho vnitrostátních právních předpisů.

4. Praktické podrobnosti sledování budou dohodnuty mezi příslušnými orgány dožadujícího a dožádaného členského státu.

Čl.4

Důvěrnost

Každý členský stát přijme nezbytná opatření k zajištění toho, aby banky neprozradily dotyčnému zákazníkovi banky nebo jiným třetím osobám, že dožadujícímu státu byly předány informace podle článků 1, 2 nebo 3 nebo že probíhá vyšetřování.

Čl.5

Informační povinnost

Pokud příslušný orgán dožádaného členského státu při vyřizování žádosti o vzájemnou pomoc usoudí, že by bylo vhodné provést vyšetřování, které nebylo zpočátku předvídáno nebo které nemohlo být v okamžiku žádosti určeno, uvedomí o tom ihned dožadující orgán s cílem umožnit mu přijetí dalších opatření.

Čl.6

Dodatečné žádosti o vzájemnou pomoc

1. Pokud příslušný orgán dožadujícího členského státu podá žádost o vzájemnou pomoc doplňující dříve podanou žádost, nevyžaduje se poskytnutí informací, které byly poskytnuty již v původní žádosti. Dodatečná žádost musí obsahovat údaje nutné k identifikaci původní žádosti.

2. Pokud se příslušný orgán žádající o vzájemnou pomoc podílí v souladu s platnými předpisy na vyřizování žádosti v dožádaném členském státě, může, aniž je dotčen čl. 6 odst. 3 úmluvy o vzájemné pomoci z roku 2000, během přítomnosti v dožádaném členském státě podat dodatečnou žádost přímo příslušnému orgánu tohoto státu.

Čl.7

Bankovní tajemství

Členský stát nesmí uplatnit bankovní tajemství jako důvod k odmítnutí spolupráce týkající se žádosti jiného členského státu o vzájemnou pomoc.

Čl.8

Daňové trestné činy

1. Vzájemnou pomoc nelze odmítnout proto, že se žádost vztahuje na trestný čin, který je dožádaným členským státem považován za daňový trestný čin.

2. Pokud členský stát podmíní vyřízení žádosti o prohlídku nebo zajištění tím, aby trestný čin, kterého se žádost týká, byl trestný také podle jeho právních předpisů, je tato podmínka s ohledem na trestné činy podle odstavce 1 splněna, když čin odpovídá trestnému činu stejné povahy podle jeho právních předpisů.

Žádost nelze odmítnout s odůvodněním, že právní předpisy dožádaného členského státu neukládají stejný druh poplatků nebo daní nebo neobsahují ustanovení o poplatcích, daních, clech či devizová ustanovení stejného druhu jako právní předpisy dožadujícího členského státu.

3. Článek 50 úmluvy k provedení Schengenské dohody se zrušuje.

Čl.9

Politické trestné činy

1. Pro účely vzájemné právní pomoci mezi členskými státy nesmí být žádný trestný čin považován dožadáným členským státem za politický trestný čin, za trestný čin pojící se s politickým trestným činem, nebo za politicky motivovaný trestný čin.

2. Každý členský stát může při oznámení podle čl. 13 odst. 2 prohlásit, že použije odstavec 1 tohoto článku pouze v souvislosti

a) s trestnými činy podle článků 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, a

b) s trestnými činy zločinného spolčení nebo účasti na zločinném spolčení, které odpovídají jednání popsanému v čl. 3 odst. 4 Úmluvy ze dne 27. září 1996 o vydávání osob mezi členskými státy Evropské unie, a které jsou zaměřeny na spáchání jednoho nebo několika trestných činů podle článků 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu.

3. Výhrady podle článku 13 Evropské úmluvy o potlačování terorismu se pro vzájemnou právní pomoc mezi členskými státy nepoužijí.

Čl.10

Předávání zamítnutých žádostí Radě a účast Eurojustu

1. Pokud je žádost zamítnuta na základě

- čl. 2 písm. b) Evropské úmluvy o vzájemné pomoci nebo čl. 22 odst. 2 písm. b) Beneluxské smlouvy, nebo

- článku 51 úmluvy k provedení Schengenské dohody nebo článku 5 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci, nebo

- čl. 1 odst. 5 nebo čl. 2 odst. 4 tohoto protokolu, a pokud dožadující členský stát na své žádosti trvá a nelze najít žádné řešení, předá dožadovaný členský stát odůvodněné zamítavé rozhodnutí Radě pro informaci k případnému hodnocení fungování justiční spolupráce mezi členskými státy.

2. Příslušné orgány dožadujícího členského státu mohou Eurojustu po jeho zřízení sdělit jakoukoli spornou otázku týkající se vyřizování žádosti ve vztahu k ustanovením uvedeným v odstavci 1, aby bylo umožněno praktické řešení v souladu s aktem o zřízení Eurojustu.

Čl.11

Výhrady

Výhrady k tomuto protokolu jsou nepřipustné kromě výhrad podle čl. 9 odst. 2.

Čl.12

Územní působnost

Tento protokol se vztahuje na Gibraltar ode dne vstupu úmluvy o vzájemné pomoci z roku 2000 v platnost pro Gibraltar v souladu s článkem 26 uvedené úmluvy.

Čl.13

Vstup v platnost

1. Tento protokol podléhá přijetí členskými státy v souladu s jejich ústavními pravidly.

2. Členské státy oznámí generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie dokončení svých ústavních postupů vyžadovaných pro přijetí tohoto protokolu.

3. Tento protokol vstupuje uplynutím 90 dní od oznámení podle odstavce 2 učiněného státem, který byl členem Evropské unie v době, kdy Rada přijala akt o vypracování tohoto protokolu, a který splní tuto formální náležitost jako osmý, v platnost pro těchto osm států. Pokud by však k tomuto dni ještě nevstoupila v platnost úmluva o vzájemné pomoci z roku 2000, vstupuje tento protokol v platnost dnem vstupu v platnost uvedené úmluvy.

4. Každé oznámení podle odstavce 3 učiněné některým členským státem po vstupu tohoto protokolu v platnost má za následek, že 90 dnů po tomto oznámení vstoupí tento protokol v platnost mezi tímto členským státem a členskými státy, pro které již v platnost vstoupil.

5. Než tento protokol vstoupí v platnost podle odstavce 3, může každý členský stát při

oznámení podle odstavce 2 nebo kdykoliv později prohlásit, že bude používat tento protokol ve vztazích s členskými státy, které učinily stejné prohlášení. Tato prohlášení nabývají účinku devadesátým dnem od jejich uložení.

6. Bez ohledu na odstavce 3 až 5 budou vstup v platnost nebo použitelnost tohoto protokolu ve vztazích mezi dvěma členskými státy účinné teprve tehdy, až mezi těmito členskými státy vstoupí v platnost nebo se začne používat úmluva o vzájemné pomoci z roku 2000.

7. Tento protokol se použije pro vzájemnou pomoc zahájenou po dni, kdy tento protokol vstoupí mezi dotyčnými členskými státy v platnost nebo od kterého je používán podle odstavce 5.

Čl.14

Přístup nových členských států

1. Tento protokol je otevřen k přístupu každému státu, který se stane členem Evropské unie a který přistoupí k úmluvě o vzájemné pomoci z roku 2000.

2. Znění tohoto protokolu vyhotovené Radou Evropské unie v jazyce přistupujícího členského státu je platné.

3. Listiny o přístupu budou uloženy u depozitáře.

4. Tento protokol vstupuje v platnost vůči každému přistupujícímu členskému státu uplynutím 90 dnů od uložení jeho listiny o přístupu nebo dnem vstupu tohoto protokolu v platnost, pokud nevstoupí v platnost dnem uplynutí uvedené devadesátidenní lhůty.

5. Pokud tento protokol nevstoupí v platnost v době uložení listiny o přístupu, použije se na přistupující členské státy čl. 13 odst. 5.

6. Bez ohledu na odstavce 4 a 5 budou vstup v platnost nebo používání tohoto protokolu s ohledem na přistupující členský stát účinné teprve tehdy, až pro tento stát vstoupí v platnost nebo se začne používat úmluva o vzájemné pomoci z roku 2000.

Čl.15

Postavení Islandu a Norska

Článek 8 představuje opatření, která mění nebo se opírají o akty uvedené v příloze 1 dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis 3) (dále jen "dohoda o přidružení").

Čl.16

Vstup v platnost pro Island a Norsko

1. Aniž je dotčen článek 8 dohody o přidružení, vstupuje ustanovení uvedené v článku 15 v platnost pro Island a Norsko 90 dnů poté, co Rada a Komise obdrží podle čl. 8 odst. 2 dohody o přidružení informace o splnění jejich ústavních požadavků, v jejich vzájemných vztazích se všemi členskými státy, pro které již tento protokol vstoupil v platnost podle čl. 13 odst. 3 nebo 4.

2. Vstup tohoto protokolu v platnost pro kterýkoliv členský stát po dni, kdy vstoupí ustanovení uvedené v článku 15 v platnost pro Island a Norsko, má za následek, že je toto ustanovení použitelné také na vzájemné vztahy mezi tímto členským státem a Islandem a mezi tímto členským státem a Norskem.

3. Ustanovení uvedené v článku 15 je v každém případě pro Island a Norsko závazné teprve tehdy, vstoupí-li v platnost ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 úmluvy o vzájemné pomoci z roku 2000 s ohledem na tyto dva státy.

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, vstoupí ustanovení uvedené v článku 15 pro Island a Norsko v platnost nejpozději dnem vstupu tohoto protokolu v platnost pro patnáctý stát, který je členem Evropské unie ke dni přijetí aktu o vypracování tohoto protokolu Radou.

Čl.17

Depozitář

Depozitářem tohoto protokolu je generální tajemník Rady Evropské unie. Depozitář zveřejňuje v Úředním věstníku Evropských společenství informace o průběhu přijímání a přístupu, prohlášení a rovněž všechna další oznámení týkající se tohoto protokolu.

NA DŮKAZ ČEHOŽ připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto protokolu své podpisy.

V Lucemburku dne 16. října 2001, v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, finském, francouzském, irském, italském, německém, nizozemském, portugalském, řeckém, švédském a španělském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost; prvopis bude uložen v archivu generálního sekretariátu Rady Evropské unie. Generální tajemník předá ověřený opis všem členským státům.

1) Úř. věst. L 344, 15. 12. 1997, s. 7.

2) Úř. věst. C 197, 12. 7. 2000, s. 3.

3) Úř. věst. L 176, 10. 7. 1999, s. 36.